

„Varoval me je Gospod! Razen malih prask, prihajam čil in zdrav iz mnogih nevarnosti. Za počitek ni še čas, Romana.“

V tem sta prijezdila Vilemir in Amra. Deva se je obrnila, hotela pozdraviti Vukiča... Pa zagledala je neznan obraz... Neznani? Ne, ta obraz, obdan od dolgih las, je živel že dolgo v njeni duši. Mrak je bil. Rahla senca tajnosti je legla na vse...

Nekaj radostnega je prešinilo deklico. Znano ji je bilo to oko, ki je gledalo tako toplo v njeno, pohitela bi k mladeniču, mu ovila roke krog vratu in ga prašala, kod je hodil tako dolgo, ko ga je čakala leta že — in se radovala, da je prišel, vendar prišel... Kakor sanje, ki so se vtelesile, je gledal deklico Vilemir. Kje jo je videl — odkod jo pozna? Nekaj sladkega mu je polnilo dušo... Smehljaje je gledal Rihemberški mladeniča in deklico. Aga pa, ki je govoril vso pot prijazno z Vilemirjem, je namršil obrvi:

„Velik je Allah in ta deklica lepa kot prikazen v puščavi. Pa nesramne so kristjanke. Odkritega lica letajo po mraku, se obešajo s pogledom na vrat tujih mož...“

Romana je čutila težo neprijaznega pogleda in odvrnila oko od Vilemirja na Turka. Turek? Kaj znači to? Mlad je, temnega lica, malih, črnih brčic. Na turbanu je bunčuk, pod njim dragi kameni, plemenitega rodu je...

Za Turkom se je pokazala zdaj vrsta konj — Tone je vihtel gorjačo v pozdrav gospodinjice. Prašaje je pogledala strica. Objel jo je z desnico in pojasnil:

„Novega oproda sem dobil, golobica, drago ti bo ime Vilemirja. Zamenjal sem ga z Vukičem. Njegova turška visokost pa želi poznati Rihemberk; priporočam ti Amra ago.“

Razumela je. Ni plakala, ni prašala. Pokimala je tujcem z glavo, se zavila v maramo in jezdila tik strica, pogledaje ga nežno, pripovedovaje mu novice in dogodke.

Počasi so drugi jezdili za njima. Visok, mogočen, se je dvigal grad v mraku pred Vilemirjem, srce se mu je širilo... Trden, z globokimi ječami po stolpih je stal pred ago — mraz ga je preletaval, krčilo se je srce... Mrak je ovijal tesneje gorovje in grad. Most nad Branico se je spustil. Po gradu in taboru so zagorele luči. Vesel vrišč je sprejel trudnega junaka...

(DALJE.)

ANTON MEDVED:

ROŽI.

Kaj te čaka, divja roža,
ko iz popja se vzbudiš,
ko te solnčni žar poboža,
ko zardiš in zadehtiš?

Morda kmalu z veje rosne
deklica odtrga te,
in na prsi te ponosne
ljubcu svojemu pripne.

Ali s solzo te pobožno
mlada žena pokropi,
možu na gomilo tožno
z blede roko položi.

Ali steblo ti prelomi
silovit vihar namah,
in zanese daleč zdomi
mehka perca v tuji prah.

Ali pa boš tiho cvela
pozno še jesenski čas,
nepoznana, osamela,
in zvenela, kakor jaz.

